

Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Ale Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ Jinému řekl: „Následuj mne!“ On odpověděl: „Dovol mi, Pane, abych šel napřed pochovat svého otce.“ Řekl mu: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“ A jiný mu řekl: „Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou.“ Ježíš mu řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“ Lk 9, 57-62

„Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“

Budu tě následovat, kamkoli půjdeš. Tak mne následuj. Budu tě následovat, ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou. Kdo se ohlíží zpět, není způsobilý pro království Boží.

Oproti původním předpokladům jsem se nakonec rozhodl doplnit i zbylé korona/krizové neděle a i ty, které byly původně rodinné, jsem nakonec zařadil i mezi ty ostatní. Činím tak jednak proto, že jsem zjistil, jak moc mě to baví psát a jednak proto, že by asi byla škoda vás o něco ochudit jen proto, že to teď v našem sboru vypadá jinak, než jak jsme byli zvyklí.

A pak i proto, že pokud je i v našich rodinách něco potřeba, tak zvěstovat království Boží. Boží království však není co, ale když, není to žádná věc, které bychom se například mohli chytit, ale je to když, když se mají lidi rádi, když si navzájem přejí jen dobré, když společně kráčí za jedním cílem. Boží království však není ani stav, ale je to proces, a to i velice živý.

A nejen že není až na nebi, jako že bychom si na něj museli počkat jako naši otcové, ale odehrává se už tady na zemi, jako že i podle filosofa a evangelického myslitele Erazima Koháka se i my máme snažit, aby to tu vypadalo jako v Božím království. Což teda není žádná sranda zvlášť když víme, jak to mezi námi chodí a že nás to lepší potká asi až opravdu v tom nebi.

Království Boží však není jen to nebeské, jak se mu taky někdy říká, ale je skutečně i pozemské, když se náš nebeský Otec dostane z nebe i na zem, jeho království přijde až k nám a jeho vůle se stane i tou, co je i tady na zemi. Zkrátka když se i k nám, na zem, promítne i něco z toho nebe a to, co je Boží, se promění i v to lidské, a to, co je lidské, půjde i do nebe.

Takže když někdo Pánu Ježíši řekne, že ho bude následovat, kamkoli půjde, tak to znamená, že často ani neví, co říká, už protože ani pro Ježíše, totiž Syna člověka často nebylo, kam by hlavu složil, nebylo tu pro něj místo, takže to ve skutečnosti spíš znamená všechno opustit a jít za ním, a to právě i cestou pozemského utrpení, cestou kříže. Utrpení, ale hlavně kříže.

A když totéž někomu řekl Pán Ježíš, aby ho následoval a ten někdo mu na to řekl, že nejdřív potřebuje pochovat svého otce, tedy pohřbít, tak mu na to Ježíš řekne, aby nechal mrtvé mrtvým, ale sám šel a všude zvěstoval Boží království. Místo smrti život a místo pohřbívání zvěstovat království Boží. Přesněji už to Ježíš říct snad ani nemůže a snad ani nejde.

A když mu někdo jiný řekne, že by ho i klidně následoval, jen se nejdřív musí rozloučit se svou rodinou, tak mu na to Ježíš řekne, že kdo se neustále ohlíží zpět, nejen že zkamení, ale není ani způsobilý pro království Boží, přičemž právě způsobilost pro Boží království je i jednou z cest ke skutečnému následování Krista, což může být nakonec pro každého.

Pro každého, kdo se jen neohlíží zpět, ale míří i kupředu, vstříc Božimu království, které je tu pro všechny, kdo o to nejen stojí, ale jsou ochotni jít jednak cestou pokory, dobrovolného odevzdání, ale i pozemského utrpení a jistého kříže, kdo jsou ochotni zvěstovat království Boží i tváří v tvář smrti a nenechat jí tak i poslední slovo a kdo jsou ochotni i opustit svou rodinu, případně ji vzít s sebou, neohlížet se neustále zpět, ale kráčet k lepším zítřkům.

Neboli skutečně pro každého. Právě že i zvěstovat Boží království může dnes každý, my máme dnes takovou představu, že je to hlavně o farářích, ale není. Mluvit o své víře, o Pánu Bohu, o tom, co pro mě znamená následovat Krista, může dnes skutečně každý, nejen ten, kdo je toho i plný, případně nějak způsobilý, ale i ten, komu se to jinak nedostává, ten, kdo pro to i marně hledá slova, ale právě o tom to je, že je to skutečně na každém z nás a že je i hledáme.

A když už jsme u těch rodin. Překvapil jsem při jedné návštěvě, že na denním pořádku u nás doma v neděli odpoledne, ale i dopoledne bylo rozebírat páně farářova kázání a jak se to rýmuje s naší vírou a v Brně u Šimsů, kde jsem chvíli pobýval, to bylo ještě horší, doteď mám jako farář trochu strach kázat před svou rodinou, protože vím, že to pak u nedělního oběda nechutně rozstřílejí. Už ne kolik nás bylo při bohoslužbách či kdo tam zase nebyl, ale skutečně teologicky nebo spíš zvěstně. Co z toho se konkrétně týkalo nás a co si farář říkal jen tak pro sebe. A úplně nejhorší bylo pronikat přímo do farářova způsobu myšlení, to byla dost často katastrofa, neboť tam se šlo až do osobní roviny a málokterý z toho vyšel živ a zdrav.

I proto je mi teď jistým balzámem na duši, když se o kázání mohu bavit s některými svými kolegyněmi farářkami, ony jsou k tomu i celkem otevřené, a i takové lidštější a já jsem pak i o něco klidnější, že to, co píšu, není zas tak strašné. Stále to však má ještě trochu daleko k tomu, že dřív se kázáními a vůbec zvěstováním Božího království mnohem víc žilo, hovory o víře, křtech, svatbách a pohřbech byly na denním pořádku a vůbec byla jiná doba. Dnes jako bychom i my, kazatelé, museli především budít zájem, na kazatelkách se často můžeme rozkrájet, ale přitom i my sami víme, že dnešní člověk potřebuje už něco úplně jiného, osobní rozhovory a atmosféru aspoň základního přijetí, bezpečí a důvěry a až pak se lze i o něčem bavit.

Zvěstování království Božího totiž není jen o bohoslužbách, ty jsou toho jen jakýmsi pomyslným vrcholem, zázraky se totiž dost často dějí spíš mimo nedělní shromáždění. I v našem sboru se nedělní bohoslužba povede tak jednou, dvakrát za rok, ale to skutečné zvěstování proběhlo jednak při adventní výstavě minulý rok, protože se tam lidé prostě měli možnost sejít a jednak při vánočním zpívání na Březinách, po kterém jak nynějšímu teleckému faráři, tak i bývalému jimramovskému nezbyvalo než říct něco v tom smyslu „a na co my si tu tady hrajeme“. Jak budou Vánoce vypadat letos, nevíme a váš farář se to ještě pokusí zjistit u sousedů, co však víme, je, že zvěstovat Boží království, a to zvláště v této době, se může dít i civilně, nenásilně, ba i nenábožensky, protože i lidsky. A zdaleka to nepatří jen do nedělních bohoslužeb. Ty jsou toho ostatně jen jakýmsi pomyslným vrcholem, plnost víry se projevuje právě i jinak a jinými způsoby i než na jaké jsme byli až dosud zvyklí. Způsoby, které patří i do naší běžné mluvy a kterými i my svědčíme o tom, že i my sami víme, koho následujeme.

Pane Ježíši Kriste, prosíme, pomoz nám, pomoz nám, když nevíme, pomoz nám, když neumíme opustit naše zažitá představy a zvyklosti, prosíme, pomoz nám, když se nedovedeme něčeho vzdát a prosíme, pomoz nám, když nevíme, koho to vlastně následujeme či máme následovat. Prosíme, pomoz nám nalézat tu správnou řeč, prosíme, pomoz nám svědčit i o království Tvého Otce tak, aby se to mohlo setkat i s těmi, kdo o Tobě ještě neslyšeli nebo Tě sami hledají a prosíme, pomoz nám budít zájem o Tvou věc, a to nejen mezi těmi, kdo jsou kolem nás, ale i mezi těmi, kdo se k Tobě jinak ani nedostanou. Prosíme, pomoz nám. Amen.